U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **A. S.**, nar. X, proti žalované **Policii České republiky, Oblastnímu ředitelství služby cizinecké policie Praha, Odboru specializovaných činností, Oddělení pátrání**, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 A 96/2010, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu,

takto:

I. Návrh **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem ze dne 16. 7. 2010 (došlým Městskému soudu v Praze dne 21. 7. 2010) se žalobce (dále též navrhovatel) domáhal určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), konkrétně navrhl, aby městský soud rozhodl o jeho návrhu na přerušení řízení ve smyslu § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky, a v případě nevyhovění tomuto návrhu, aby vydal rozhodnutí ve věci. Uvedl, že chtěl požádat o udělení mezinárodní ochrany, neboť o ni v České republice, ani v jiné členské zemi Evropské unie nikdy nežádal. Zásah žalované s odkazem na § 3a písm. a) bod 4. zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve spojení s § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, mu však upřel právo na vstup do řízení o udělení mezinárodní ochrany. Zdůraznil, že podanou žalobou se domáhá práva žádat Českou republiku o přiznání statutu uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků (publ. pod č. 208/1993 Sb.) a o vnitrostátní azyl dle čl. 43 Listiny základních práv a svobod. Domáhat se řízení o udělení vnitrostátního azylu je přitom ústavním právem, jehož se lze domáhat přímo. Dále uvedl, že podle internetové aplikace infoSoud bylo řízení zahájeno dne 20. 4. 2010. Soud však dosud ve věci nerozhodl, stejně tak

nerozhodl o návrhu na přerušení řízení a předložení věci Ústavnímu soudu. Jedná se o věc mezinárodní ochrany, jež má být dle § 56 odst. 2 s. ř. s. vyřízena přednostně. Vedle toho sám Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 1 Aps 5/2009 konstatoval, že by se krajský soud měl zabývat souladem § 3a písm. a) bod 4. zákona o azylu s Ústavou a Úmluvou o právním postavení uprchlíků. Jako účastník řízení, o ochranu jehož práva jde, nemůže brát žalobce ohled na objektivní příčiny toho, že soud doposud nebyl schopen rozhodnout.

[2] Městský soud ve vyjádření k návrhu ze dne 30. 8. 2010 konstatoval, že věc mu napadla dne 20. 4. 2010. Následně soud usnesením ze dne 16. 6. 2010 žalobci k jeho žádosti přiznal osvobození od soudních poplatků. Poté vyžádal od žalované správní spis a vyjádření k žalobě, které mu však dosud nebyly doručeny. K pozdnímu předložení návrhu na určení lhůty Nejvyššímu správnímu soudu městský soud uvedl, že bylo způsobeno čerpáním dovolené a administrativním pochybením soudní kanceláře.

[3] Z předloženého spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 20. 4. 2010 městský soud obdržel žalobu, jíž se žalobce domáhal ochrany proti nezákonnému zásahu žalované, spočívajícímu dle žalobcova tvrzení v neumožnění mu učinit prohlášení o mezinárodní ochraně. Současně žalobce navrhl, aby městský soud přerušil řízení a věc předložil Ústavnímu soudu k posouzení souladu § 3a písm. a) bod 4. zákona o azylu s ústavním pořádkem. Dále též požádal o osvobození od soudních poplatků a dodal, že souběžně podal u městského soudu žalobu proti rozhodnutí o zajištění. Městský soud usnesením ze dne 16. 6. 2010 (č. l. 18) žalobci žádané osvobození přiznal. Následně přípisem ze dne 22. 6. 2010 (č. l. 20), doručeným dne 12. 7. 2010, udělil žalované procesní poučení a vyzval ji k předložení správního spisu a vyjádření k žalobě ve lhůtě jednoho měsíce. Dne 21. 7. 2010 byl městskému soudu doručen předmětný návrh žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Následně soud dne 10. 8. 2010 obdržel od žalované správní spis a vyjádření k žalobě. Dne 30. 8. 2010 městský soud návrh na určení lhůty se spisy předložil Nejvyššímu správnímu soudu, jenž ho obdržel dne 6. 9. 2010.

[4] Návrh žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

[5] V dané věci je v prvé řadě třeba apelovat na městský soud ohledně jeho postupu po obdržení předmětného návrhu na určení lhůty. Podle § 174a odst. 3 zákona o soudech a soudcích *soud, vůči němuž jsou namítány průtahy v řízení, postoupí do 5 pracovních dnů ode dne doručení návrh na určení lhůty se svým vyjádřením soudu příslušnému o návrhu rozhodnout; o svém postupu soud navrhovatele informuje. To neplatí, pokud soud provede do 30 dnů ode dne doručení návrhu všechny procesní úkony, u nichž podle navrhovatele dochází k prodlení; v takovém případě se k návrhu dále nepřihlíží, ledaže navrhovatel výslovně ve lhůtě 3 dnů ode dne, kdy se o provedení úkonů dozví, prohlásí, že na návrhu trvá*.

[6] Z výše konstatovaných skutkových okolností (viz odst. [3] tohoto usnesení) je zřejmé, že městský soud nedodržel ani jednu z citovaných závazných (byť pořádkových) lhůt. Z právní úpravy plyne povinnost soudu, jehož se návrh na určení lhůty týká, aby bezprostředně po obdržení návrhu posoudil nejen jeho relevanci, ale pokud jej sám shledá oprávněným, též skutečnost, zda navrhovaný úkon bude schopen učinit v náhradní lhůtě 30 kalendářních dnů. Právě na tyto úvahy má soud, vůči němuž jsou průtahy vytýkány, lhůtu 5 pracovních dnů. V případě, že návrh neshledá oprávněným, resp. dospěje k závěru,

že v náhradní lhůtě nebude schopen požadovaný úkon provést, musí nejpozději k poslednímu dni pětidenní lhůty návrh se spisem a svým vyjádřením postoupit soudu příslušnému o návrhu rozhodnout a současně o tomto postupu informovat navrhovatele.

[7] V daném případě městský soud předmětný návrh na určení lhůty, doručený mu dne 21. 7. 2010, postoupil příslušnému Nejvyššímu správnímu soudu až dne 30. 8. 2010, tedy 28. (*sic!*) pracovní den po doručení návrhu. Tento postup, byť byl v daném případě způsoben spíše nedopatřením, je sám o sobě porušením § 174a zákona o soudech a soudcích a jako takový je nepřijatelný.

[8] Pokud jde o posouzení oprávněnosti samotného návrhu na určení lhůty, podle § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích se soud při posuzování oprávněnosti návrhu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

[9] V dané věci je nutno v prvé řadě zdůraznit, že zdejší soud nevidí důvod, pro nějž by se mohl odchýlit od své dřívější judikatury (viz např. rozsudek ze dne 15. 11. 2007, č. j. 9 Aps 5/2007 - 63, publ. pod č. 1459/2008 Sb. NSS; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz), podle níž lze za žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, které je podle § 56 odst. 2 s. ř. s. nutno vyřizovat přednostně, považovat toliko žaloby proti rozhodnutím ministerstva vnitra ve věcech mezinárodní ochrany podle § 2 odst. 12 zákona o azylu. V daném případě se však jedná o žalobu ve věci ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu, a byť tvrzený zásah bezprostředně souvisí s řízením o udělení mezinárodní ochrany, přičemž vzhledem k možnému dopadu na status žalobce je zajisté třeba o takové žalobě rozhodnout co nejrychleji, preferenčnímu režimu ze zákona nepodléhá. Zároveň není zřejmé, že by za současné existence rozhodnutí o zajištění žalobce mohlo mít urychlené projednání věci vliv na trvání detence, tedy na trvání omezení žalobce na osobní svobodě.

[10] Pokud jde o postup městského soudu, ten se v prvé fázi bez významné časové prodlevy po zahájení řízení zabýval problematikou podmínek řízení. Poté, co usnesením ze dne 16. 6. 2010 (č. l. 18) žalobci přiznal osvobození od soudních poplatků, vyzval dne 12. 7. 2010, tedy opět bez většího prodlení, žalovanou, aby se vyjádřila k žalobě a předložila správní spis. Žalovaná tak učinila dne 10. 8. 2010. Již předtím, dne 21. 7. 2010, soud obdržel předmětný návrh na určení lhůty. Z této rekapitulace je zřejmé, že všechny shora uvedené nezbytné procesní úkony městský soud vykonal bez zbytečných průtahů a v přiměřených lhůtách. Jedinou výjimkou je v tomto případě pouze již výše negativně nahlížený postup městského soudu ohledně návrhu na určení lhůty, který však na posouzení důvodnosti návrhu jako celku v dané věci neměl vliv.

[11] V současné době jsou splněny podmínky řízení, soudní spis zároveň obsahuje podklady potřebné k rozhodnutí, městský soud se tak může v dohledné době zabývat meritem věci, tedy jednak návrhem žalobce na přerušení řízení a předložení věci Ústavnímu soudu, a neztotožní-li se s tímto návrhem, tak posouzením věci samé. To však za předpokladu, že jí nepředcházejí věci dříve napadlé či věci s přednostním režimem vyřízení. Počty či pořadí vyřizovaných věcí (jinými slovy organizační problémy) sice v tomto směru nemohou jít k tíži navrhovatele (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne

30. 11. 2005, sp. zn. IV. ÚS 392/05, N 218/39 SbNU 311; nálezy Ústavního soudu jsou dostupné na http://nalus.usoud.cz), nicméně, jak plyne z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2004, č. j. Aprk 1/2004-58 (publ. pod č. 420/2004 Sb. NSS), pokud soud učiní veškeré nezbytné procesní úkony pro přípravu rozhodnutí ve věci samé a napadlé věci vyřizuje zásadně v pořadí, v jakém mu byly doručeny, není možné mu z pouhé skutečnosti, že z důvodu projednávání a rozhodování přednostních návrhů na zahájení řízení a starších věcí (§ 56 s. ř. s.) nenařídil jednání ve věci mladší jednoho roku, důvodně vytýkat průtahy v řízení.

[12] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v řízení před městským soudem k průtahům nedochází a proto žalobcův návrh na určení lhůty zamítl podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého stát hradí náklady řízení o návrhu na určení lhůty jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2010

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu